ع در عمر اکرت نصیب باشد مامن رضا ای موضع الامن الذی یرضی
الذی یرضی الناس عنه برتست واجب علیک پاس رعایت خاطر بجیار
کان وضعیفان وشکر مبتدا و برما خبرا ای واجب علینا و برخدای
مضاف الی مفعوله آفرین وصف ترکیبی جزاو عوض بحسب وعلیٰ یارب
زیاد فتنه مکه دادای احفظ فاک یارس واقلیم چندا نکه فاک رابود
بفتح الواو وبادرا بقا یعنی مادام بقی کونها الارض والهواء وقیل فی الرجز
قطعه یارس اقلیمنه اولمیه غم دهر دوندن تا اولدانغ سنجلین سایه
خدا کمدن بوکون نشان ویرمز یوزندن هیچ فایک استه کمکی مثلی سنک
مامن رضا بجایی لرر عایتین انمک سکادر شکر ایلیک بنا وخطاب الغا
درجزاء یارب یارس طیرانغی صاقلدفتنه دن اول دکلو کاولطیرانغ
صویه بتا فان قیل ماذکر المصنفون فی کتبهم من القاب سلاطین
زمانهم فانهم یقولون السلطان العادل والسلطان المعظم وشاهنشاه
الاعظم ومالک رقاب الامم وسلطان ارض الله ومالک بلاد الله و
ناصر عباد الله وغیر ذلک من الالقاب التی هم غیر متصفین بها هل یجوز
مثل هذا ام لا قلنا ان اراد والحقیقة فغیر جایز بل ارتکاب کذب صریح
واما اذا اتوا بقلبهم القلب والطلب من الله تع ان یوفق الملوک
الی الاتصاف بهذه الالقاب الحسنة واذا اراد وابها المعانی المجازیة
فجایز ولکن الاکثر مذموم لایهامه الکذب والمداهنة کالا یخفی سبب
تالیف کتاب یک شب تا امل ایام گذشته می کردم بقال تامل الشیء
نظر الیه وبرعمر تلف بفتح التاء المثناة بمعنی الهلاک کرده تاسف
وتحسر می خوردم شعر العمر مضی وفاتنی المطلوب لا القلب اطاعنی
ولا المحبوب وسنکه سراجه دل را لفظ سراج مقصور من سراجه بمعنی
الحجرة الصغیرة والمعنی بالبرکی کوکل او جوکزنک ماشنی بالماس آب دیمج
می سقیم کالکلابة واین بیتها مناسب حال خود می گفته والا بیات
ماذکرنا بقوله مثنوی هردم از عمرم رود نسبی ای کل نفس یعنی
من العمر وهو شیء قلیل غیر نفسه ولکنه لا ینقطع عن المرور بل یتحقق علیه
چون نکه می کنم وفی بعض النسخ چون نکه می کنی بیاء الخطاب فالمعنی کون

النون

النون والدال مامن مثنی من مادن ویجوز فی منع اللغة اجتماع الساکنین
بلا اجتماع شذ سواکن کوکارد بسی اعلم ان لفظ بسا بمعنی بسیار وبسی
الله وقیل فی الرجز بیت عمر دن برنفس کیدر بهردم نظر اشترک جوت
قالمدی هم ای شخص کم بنجا رفت ای مضی خمسون سنة من عمرک
درخوابی وانت فی غفلة مکر این بنج روز فی خمة ایام نبیت
دو پای تنهم وتستیقظ من نوم الغفلة یعنی مضی اکثر العمر وبقی
اقله فحان وقت الانتباه وفی ذکر بنجاه وبنج مثل صنعة الاشتقاق
وهذا البیت مطلع قصیدة للمص تمامه مذکور فی دیوانه وقبل
فی الرجز بیت اللی بیل کجدی دانجی ویقوده سن اشبو
بیش کون مکرد ویوب کوده سن شعر اکم تاملی یا قلب
ان اترک الجهلا وان یحدث الشیب المنیر لنا عقلا مجی کم الجم
المتجمن الاسحیاء انکس کم رفت ای مات ومضی من الدنیا
وکارنساخت لم یعمل عمل الاخرة کوس رحلت زدن ای ضربوا
طبل الارتحال وبادبوهنا بمعنی الجمل بکسر الجاء وسکون المیم
ومن قال بالفتح والسکون فقد اخطأ واصل اللغة نساخت
وقیل فی الرجز بیت اوتنور شول کشتی کردو زمدی کار
کوس رحلت اورلدی دو زمدی باد خواب نوشین ای
النوم اللذیذ بامداد بالذال المعجمة فی آخره علی اللغة الفصیحة
بمعنی الصبح قال ابن یمین قطعه در زبان فارسی فرقی
میان دال ودال یادکر از من که این نزد افاضل مبهمست
پیش از و در لفظ مفرد کر صحیح وساکن است دال خوان
آنرا وباقی جمله ذال معجمست رحیل اسم بمعنی الارتحال والاضافة
بمعنی فی بازدارد ای یمنع ویعوق پیاده را ای الراجل السیل
ای من الطریق وقطع المسافة وقیل فی الرجز بیت کوچ
صباحنی اویقور مرقولدن کرو دوتر پیاده یولدن مرکه آمد
کل من جاء الی الدنیا عارت نو بالفتح والسکون بمعنی الجدید
ساخت ای بنی بناء جدیدا رفت ای الجائی الباقی منزل بدیکربدر

النون والدال والذال